

[Arne Melchior]

fortsat at arbejde for indgåelse af en international aftale af den og den art. »Fortsat at arbejde« må betyde en anerkendelse af, at der er arbejdet i den retning. Heller ikke dette kan tydes på anden måde, end at regeringen – jeg vil indskyde »naturligvis« – er i overensstemmelse med Folketingets flertal.

Jeg skal i øvrigt også over for hr. Lasse Budtz gøre honnør for den moderation, han udviste. Jeg synes, det lover godt for, at vi efterhånden, vel næppe i dag, men efterhånden, når til et fuldstændig enigt fodslag mellem et stort antal partier her i landet om den sikkerhedspolitik, der skal føres.

Jeg skal så gøre et par yderligere uddybende, skal vi sige CD-bemærkninger.

Jeg vil sige til dem, der har stillet forespørgslen og foreslået den første dagsorden: jeres bøn er jo hørt. NATO bruger ikke noget våben først. NATO er en forsvarsalliance, og med det demokratiske styre og de demokratiske systemer og kontrolsystemer, vi har i samtlige NATO-lande, er der ikke mulighed for, at hverken en revolver, en kanon eller et atomvåben vil blive affyret først, og derfor forekommer hele denne dagsordensleg mig faktisk at være lidt for meget leg.

Selvfølgelig er vi da alle bange for terrorapparatet, men hvad jeg ikke er bange for, er terrorbalancen. Så længe vi ikke kan afskaffe alt terrorapparat, foretrækker jeg en terrorbalance frem for en terrorubalance. Det er ubalancen i styrke hos modstående parter, som udløser krig. Al historielæsning viser, at hvor der er et militært tomrum, dér bryder krigen løs, for dér er der nogle, der tror, at de kan true eller kæmpe sig igennem med deres præstationer. Derfor, lad os endelig ikke afskrive terrorbalance før det øjeblik, da al terror kan tages bort.

Vi skal i øvrigt ikke fra dansk side spare på blækket til underskrivelse af aftaler. Reykjavik gav visse løfter, og jeg mener, det er alt for tidligt at afskrive, at der vil komme langsigtede gode konsekvenser af, hvad der skete i Reykjavik. Men lad os da endelig benytte blæk til at underskrive mulige, opnåelige aftaler, så længe balancen holdes. Vi skal bare, så snart blækket er tørt, sørge for også at holde krudtet tørt og hovedet koldt og hjertet varmt, for hvem garanterer os for, at det, der så smukt hedder »internationale aftaler« – og det lyder jo dejligt, det er et herligt ord, som man kan hvile sit sind ved et

par minutter – garanterer for, at nutidens internationale aftaler vil vise sig at være mere værd end det net af ikkeangrebspagter, som vi kendte i 1930'erne?

Jeg er derfor lidt skeptisk, når hr. Niels Helveg Petersen, som også, synes jeg, viste en enorm realitetssans i sin tale her, taler om, at sådanne aftaler vil kunne medføre udelukkelse af brug af den ene eller anden form for våben først eller sidst. Det er der ikke mulighed for at få garanti for. Man kan aftale det, men dermed er et brud på denne aftale ikke udelukket, og der er til dato ingen magt i verden – og der vil vel næppe blive det i hr. Niels Helveg Petersens og min levetid, selv om jeg ønsker ham et langt liv – der vil kunne sige, at ved en sådan underskrift på en opnåelig aftale er det udelukket, at det og det vil ske.

Må jeg slutte disse betragtninger med at citere et digt af forfatteren Poul Sørensen, et digt, som første gang blev læst op i Københavns rådhus i april 1959. Det lyder som så:

»Diger bygger man i flok
tæt, så vold til vold sig kæder.
Kun det værn er sikkert nok,
som er stærkest alle steder.«

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Nu er hr. Arne Melchior igen fremme med dette med morgenmøderne i New York. Jeg bliver nødt til endnu en gang at præcisere over for hr. Arne Melchior, at VS i alle fora, hvor vi har haft mulighed for det, til stadighed har forsøgt at få regeringen til at efterleve dagsordenen af 5. december. Det har vi gjort i nævnet, og det har vi gjort ved hjælp af skriftlige spørgsmål. Det har vi faktisk stået på hovedet for at gøre. Regeringen kan ikke på noget punkt påberåbe sig, at den skulle have haft VS' støtte, hverken på denne eller på den anden side af Dammen, til at undlade efterlevelsen af dagsordenen af 5. december. Det vil jeg godt sige meget klart til hr. Arne Melchior. For det, der blev sagt tidligere fra de borgerliges side, var, at der skulle stå et enigt Folketing bag denne pligtforsømmelse fra regeringens side. Det gør der altså ikke. Det er en fejl.

Så vil jeg godt sige, at jeg er meget opmærksom på ordet »fortsat«, som står i det